

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord om min Dimisprædiken i Anledning af Brevet i Skilderiets No. 72

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 1151. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1810_141-txt-shoot-idm97.pdf (tilgået 23. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

At min Dimisprædiken maatte mishage Mange, var saa naturligt, at det Modsatte maatte have gjort den til det latterligste Produkt i vor Litteratur; men at Nogle af Hovedstadens Præster vilde anklage mig for den, det kunde jeg ikke vente, og megen Møie har det kostet mig at kunne tro det. Forkynde De Herrens Ord i den Forstand, jeg tager Udtrykket, da kunne De jo være rolige, thi formodenlig tro dog deres Tilhørere egne Øren; er det derimod ikke saa, da er det vist nok, at ogsaa De ere mente, men kunne De da haabe, Man vilde tro det at være anderledes, hvis jeg kunde dømmes for at have injurieret Standen, ja, kunne De, som redelige Mænd, endog ønske, at Man skulde tro Andet om deres offentlige Tale, end hvad Sandt er? Ei sige De, at De tale Standens, ikke deres egen Sag, thi De maatte være mindre end Børn i Forstand, dersom De for Alvor kunde tro, jeg havde ment Alle, mindst skulde Man vente en saa vrang Udlæggelse af Mænd, der som Talere jo maa vide, at Man taler om det Herskende i Almindelighed; af Præster, som jo maa vide, at saa talte Kristus og Apostlene fordum. Ja, mærkede De det end ikke selv, da tykkes mig dog, at enhver Præsts Vægning ved at tage Del i deres underlige Id maatte oplade deres Øine. Underlig kalder jeg den, kun fordi jeg ei vil sige Mere, thi hvad jeg kunde sige, naar De som bære Navn af Videnskabsmænd og Jesu Læres Talsmænd ville drage en Sag for verdslig Domstol, som aldrig der kan afgøres, er klart, og jeg skal sige det, hvis Timen kommer, da jeg bør. Indtil saalænge, ei et Ord mer herom; jeg har fulgt min Overbevisning; Hver følge redelig sin og ræddes ei for at bekende den, da er Hver agtværdig og Følgerne kunne vi rolig overlade til den Eneste, der mægter at overskue Følgernes Række.